

MdR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 149. Begin 1940 had Duke Ellington zijn orkest ontwikkeld tot de meest superbe formatie die de jazz tot dan kende. Ellington zelf was onomstreden DE jazzcomponist, zijn orkest kon de gecompliceerdste klankkleuren moeiteloos spelen, aan de andere kant kon de band, niet in het minst door bassist Blanton een Mid-West swing produceren als die van de Basie Band - die de Kaycee swing naar New York had gebracht. Het tweede stuk dat bij de tweede Duke Ellington Victor-session op 15 maart 1940 werd opgenomen was kwa compactheid en vorm-van-compositie niet alleen een absoluut hoogtepunt in Ellington's eigen oeuvre, als jazzcompositie is het op dit terrein nooit geëvenaard. André Hodeir, Frans^{man,} musicoloog en zo ongeveer de eerste jazz-theoreticus die het inderdaad over JAZZ had, besteedde aan die compositie in zijn boek 'Jazz, its evolution and essence' van 1956 goed 20 pagina's. "Concerto for Cootie" gaat het over, slechts 3 minuten en 15 seconden muziek. Trompettist Cootie Williams was het onderwerp, Louis Armstrong ^{die is dood} ~~het~~ wat betreft de open trompet, Voor growl, (jungle style ^{met} demper plus plunger) ^{de} opvolger van Bubba Miley ⁽¹⁹²⁸⁾ bij Ellington, leerling voor deze laatste technieken van trombonist Joe Nanton. Cootie Williams ontwikkelde binnen die growl of jungle-style vanuit de Miley/Nanton conceptie een absoluut eigen interpretatie. Ellington's concert voor het zit kwa vorm als volgt in elkaar. Eerst een intro van 8 maten. Dan deel ^I, dat in F groot staat, volgens het A-A-B-A schema, maar waarbij de 8-matige A-lijn ongebruikelijk gevolgd wordt door een staart, 'ta' van 2 maten en dus 10 maten lang is. B is traditioneel 8 maten. ~~Volgt~~ Volgt een modulatie (overgang naar een andere toonsoort) van 2 maten en deel 2 is in Des. Het duurt 16 maten, wordt ook weer gevolgd door een modulatie van 2 maten, waar ^{na} ~~na~~ deel 1 in F-groot terug komt ^{als} maar dan verkort tot 6 maten. Een coda van 10 maten is de afsluiting. En hoor dan hoe logisch en ONgecompliceerd het klinkend resultaat is. Van Duke Ellington's "Concerto for Cootie".

de 3° sectie,
plaat 1

Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Concerto for Cootie (Ellington)
A/2 - 3:15 - RCA FPM 7047

"Concerto for Cootie", (trompettist Cootie Williams), tweede stuk dat werd opgenomen bij Duke Ellington's tweede Victor session, in Chicago op 15 maart 1940. Het was de eerste en enige take. Na deze compositorische en kwa interpretatie Hoogstant: Ivie Anderson met "Me and you".

idem Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Me and You (Duke Ellington)
A/3 - 2:55 - idem

"Me and you", zang Ivie Anderson, instrumentale soli door Cootie Williams-trompet, Johnny Hodges-altsaxofoon, Lawrence Brown-trombone en Barney Bigard-klarinet. De complete bezetting van Duke Ellington and his Famous Orchestra, zoals Victor de band op de plaat brach is deze: 3 trompetten- Wallace Jones, Cootie Williams en Rex Stewart de laatste speelde cornet. Dok 3 trombones: Lawrence Brown, Joe Nant en Juan Tizol, de laatste had een ventiel-instrument. 5 saxofoons al sectie, waarin Otto Hardwick, bijgenaamd Toby, de eerste alt, en Johnny Hodges de tweede bespeelde, maar HIJ was de solist. Ben Webster speelde eerste tenor-, en Barney Bigard tweede tenorsaxofoon, Webster was tenorsolist, Bigard solist op klarinet. Overigens speelt alles rietblazers behalve Ben Webster klarinet, Harry Carney, vijfde man, naast in eerste instantie de baritonsaxofoon ook de bas-klarine De ritmesectie van 't orkest: Duke Ellington-piano, op de plaat een heel enkele keer afgelost door Billy Strayhorn, bij dance dates vrij frekvent door Ben Webster. Fred Guy op gitaar, Jimmy Blanton-bas, Sonny Greer-drums. Herb Jeffries verzorgde de romantische ballads, Ivie Anderson was jazzzangeres. En tenslotte was er Billy Strayhorn die arrangeerde, instrumenteerde en af en toe met een eigen compositie kwam. Tenorsaxofinist Ben Webster, Benjamin Francis Webster. 27 maart 1909 geboren in Kansas City, Missouri, overleden in Amsterdam op 20 september 1973. Net als bassist Jimmy Blanton waarnaar hij Ellington min of meer dwong te luisteren, begon hij op viool, maar dan werd je door je vriendjes voor flikker uitgemaakt en dus werd het piano, Pete Johnson, ^{duisenden} ~~duisenden~~ recht tegenover het huis waar hij met zijn moeder en grootmoeder woonde, / Zijn vader, Pullman porter, hield het gauw voor gezien en verborg zich in Chicago. Ben Webster kwam tot Wilberforce College, maar de eerstvolgende notitie is: 'pianist bij stomme films in Amarillo, Texas'. Dan ontmoet hij tenorsaxofonist Budd Johnson die hem althans leert op welke kleppen je je vingers moet houden voor 'de saxofoon. Ben Webster speelt in de family band

Wielpham.

van de vader van Lester Young, in 'the South', toen Prez niet mee wilde. In Kansas City werden ^{Lester en hij} goede kameraden, toen Lester, die niet kon zwemmen, bijna verdronk in de Kansas River werd hij door Ben gered, een stuk jazzgeschiedenis van de eerste orde dat later door Webster angstvallig weggehouden werd. Bij Gene McCoy 1930 op alt- en tenorsaxofoon. Zelfde jaar Jap Allen waarbij Clyde Hart piano speelt April 1931 Blanche Calloway en voor 't eerst op de plaat, deel 68 va deze NOS Jazzgeschiedenis. 1931/33 Bennie Moten en in '32 eerste kee in New York. 1933 Andy Kirk. 1934 Fletcher Henderson als opvolger va Coleman Hawkins omdat Lester Young niet voldeed. Benny Carter, Willi Bryant en in die tijd, ('35) op de plaat met Ellington. Voorjaar '36 bij Cab Calloway, Chicago 1937 Fletcher Henderson, daarna Stuff Smit Roy Eldridge, en ~~april~~ april '39 de big band van pianist Teddy Wilson Sinds '35 had Ben Webster Duke Ellington het hoofd ^{gek}gezeurd om bij zijn orkest te mogen spelen. Januari 1940 kon Ellington hem betalen maar, wist, als autodidact, niet hoe je voor vijf saxen moest schrijven. 'Lees maar bij Bigard mee' zei Ellington terwijl hij intens luisterde, en zo ging dat drie maanden. Toen wist Ellington hoe het moest. Maar dan komt Ben Webster met zijn variatie op "I got rhythm": "Shuckin' and Stiffin!". Ellington maakt er een arragementen voor waarin de chorus voor de vijf saxofoons door Webster zelf geschreven wordt. 4 mei 1940 zal het in Hollywood voor Victor worden opgenomen, het is daarvoor al goed gerepeteerd. Microfoonbalans maken sound check doen heet dat nu, en wanneer het zover is zegt Ellington 'We nemen het een keer door'. Dat gebeurt, Ellington gaat naar de opnamekamer, komt na 3 1/2 minuut terug en zegt: ~~de~~ Het is OK. ~~de~~ Ben Webster ziedend want hij had 'maar wat gedaan', was niet aan echt uitpakken toegekomen, nam ter plekke ontslag. Cootie Williams greep hem op straat bij de kraag, kalmeerde hem, ~~de~~ Ellington nam hem, terug. Acht en twinter jaar later zei Ben Webster tegen mij, nog steeds wat monkelend, 'Ach ^{Duke} had natuurlijk gelijk, want anders was ik veel te veel tekeer gegaan'. 'Shuckin' and Stiffin' van Ben Webster. ~~Op~~ de plaat: konijntje met wit staartje ~~de~~ "Cotton tail".

plaat 2 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Cotton tail (Duke Ellington)
A/6 - 3:08 - RCA PL 42086

1 afn. bijk,

Ben Webster's "Cotton tail", take 1, met behalve de bedenker op tenorsaxofoon, (en die chorus voor de vijf saxofoons kon ook alleen door een saxofonist geschreven worden), verder solistisch: Cootie Williams, Harry Carney en 'the piano player'. Zoals "Body and soul" voor Coleman Hawkins en "Lester leaps in" voor Lester Young", zou "Cotton tail" Ben Webster achtervolgen. Hij had zijn 'klassieke' stuk gespeeld. Die session van 4 mei in Hollywood begon met twee tak van "Bojangles" die afgekeurd werden, eindigde met twee maal "Blue Goose" dat hetzelfde overkwam, maar na "Cotton tail" werd toch nog een 'classic' vastgelegd. Eigenlijk heette het "Foxy", we kennen het vooral als "Don't get around much anymore", bij deze session werd het "Never no lament".

plaat 3 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Never no lament (Duke Ellington III/1 - 3:13 - RCA VSP-6042/1-2

"Never no lament", eerste en enige take, Hollywood, Victor, 4 mei 1940. Trombonist Lawrence Brown, altsaxofonist Johnny Hodges en trompettist Cootie Williams als solisten. Eind mei was de Ellington Band, ook weer via Chicago, op de terugweg naar New York. In de Windy City was er op 28 mei '40 een session voor Victor, de eerste take van het eerste stuk is de afsluiting van dit deel NOS Jazzgeschiedenis. "Dusk" van Duke Ellington is een zoveelste 'Mood indigo'-sfeer stuk, met solistische bijdragen van cornettist Rex Stewart en trombonist Lawrence Brown. Afsluiting van deel 149 in de NOS Jazzgeschiedenis, Mdr. .

plaat 1 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Dusk take 1 (Ellington) A/6 - 3:18 - RCA FPM1 7047

NA 21663

opn 20-10-82

0 0 0 0 0

27:05